

**2020 "Ο Θοδωράκης", διήγημα που φιλοξενείται στο
Ημερολόγιο της Εταιρείας Συγγραφέων με θέμα
"Λογοτεχνία και Επανάσταση 1821", (εκδ. Πατάκης)**

Ηρώ Νικοπούλου

Θοδωράκης

Συνήθως όλο και κάποιον πρόθυμο αγγάρευε και τον αντικαθιστούσε στο πόστο του, μην τρομάξουν οι ξένοιαστοι περαστικοί να το δούνε αδειανό. Όμως, μετά από καιρό κατάλαβε πως δεν ήταν απαραίτητο, κανείς δεν θ' ανησυχούσε, πάντα άλλωστε υπήρχαν οι κλέφτες των μετάλλων, κι αυτός και το άλογο ζύγιζαν πολλά, δυο χυτευμένα κανόνια ήταν αυτά.

Εχθές τον είδα πάλι να ξεπεζεύει με αβέβαιο σάλτο, πρώτη φορά πρόσεξα το άλογο με το 'να πόδι σηκωμένο, παραξενεύτηκα, γιατί είχα ακούσει πως μετά από γλέντι έπαθε κι όχι στη μάχη, κι ας μην το είχα πιστέψει. Έστριψε απ' τη Σταδίου στο δρομάκι δεξιά, απόφυγε τις φωτισμένες βιτρίνες –κάποιοι άντεχαν ακόμη να ξεδεύουν ηλεκτρικό τη νύχτα–, χώθηκε στα στενά, μπερδεύτηκε στις σκιές. Όσο κι αν έτρεξα, δεν πρόφτασα, τον ρούφηξε ο δρόμος' αερικό. Από το Σύνταγμα ψιχάλιζαν ως εδώ οι ξεθυμασμένες φωνές των τελευταίων επίμονων διαδηλωτών. Πύρισα πίσω, στα γύρω πεζοδρόμια σπαρμένα στρωσίδια, κουκουβισμένα σώματα κολλημένα στις προσόψεις των βρομισμένων νεοκλασικών' βολεύτηκα ανακούρκουδα στο βάθρο και περίμενα.

Πέρασαν ώρες, κάποια στιγμή με τράνταξε δυνατό κορνάρισμα, ξημέρωνε' είδα τότε θαμπά ν' αργοσαλεύει η εικόνα του στην απέναντι τζαμαρία με τα ηλεκτρονικά, κοίταξα προσεκτικότερα, έδειχνε τώρα με το τεντωμένο χέρι του λίγο πιο πάνω απ' το σημείο που καθόμουν, το βάθρο το αδειανό.